

นิมิตพิศวง
วัดกานโถม (ช้างค้ำ) เวียงกุมกาม
นิมิต ไพศาล แสนไชย
เรียบเรียง วิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ

นิมิตนี้เคยลงในนิตยสารโลกลีลับฉบับที่ 55 ประจำเดือน กรกฎาคม 2532 มาแล้ว บัดนี้ได้นำมาเรียบเรียงใหม่ เพื่อให้เข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง ไปอย่างรวดเร็ว แต่ตัวละครก็เหมือนเดิม เพื่อให้ผู้อ่านหนังสือเล่มนี้ได้ทราบว่า เรื่องราวที่ได้นิมิตขึ้นมาเป็นเรื่องราว ซึ่งเล่าโดยพระเจ้าเม็งรายมหาราชผู้ริเริ่มสร้างเวียงกุมกาม วัดกานโถม (ช้างค้ำ) และสร้างเมืองเชียงใหม่ในปี พ.ศ. 1829 และผู้จดจำ คือนายไพศาล แสนไชยก็ได้ถ่ายทอดตามที่ได้ไปพบเห็นมา...

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2529 หลังจากที่ผม (นายไพศาล แสนไชย) ทำธุรกิจส่วนตัวเรียบร้อยแล้วก็ได้เข้านอนตามปกติ ซึ่งเป็นเวลาประมาณ 3 ทุ่มเศษๆ เมื่อหลับสนิทไปนานเท่าไรก็ไม่ทราบได้ปรากฏว่ามี “ครูปาคันธา คันธโร” และ “พญาพิงคราช” มารออยู่ผมสังเกตเห็นท่านทั้งสองยิ้ม ๆ และไม่ได้พูดอะไร ออกมา ซึ่งเป็นอันที่รู้กันว่าถึงเวลาที่คณะของพวกเราจะไปทำหน้าที่ “บุรุษไพรชณีย์ แห่งโลกทั้งสาม” ตามคำบัญชาของเทวโลก

ท่านอาวุโสทั้งสองได้พาผมไป การไปก็ไปในลักษณะปลิวขึ้นไปอย่างไร้จุดหมายปลายทาง โดยปลิวหรือลอยขึ้นไปอย่างรวดเร็วกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา

และก็ได้มาลงอยู่ที่หัวถนนแห่งหนึ่งแต่ละหัวถนนมีความกว้างประมาณ 10 วาส่วนความยาวของถนนที่ทอดออกไปนั้นยาวจนประมาณไม่ได้

ข้างทางของถนนที่ทอดยาวไปนั้นจะมีบ้านแต่ละหลังสวยงามมาก และแต่ละหลังมีต้นไม้ใหญ่ 2 ต้นทั้งด้านซ้ายและด้านขวาต้นไม้เป็นต้นไม้ใหญ่ มีความสูงประมาณ 15 ช่วงคน มีกิ่งก้านสาขาใหญ่มากคล้ายกับต้นสะหลี่ (ต้นโพธิ์) ใบคล้ายกับใบเสเลียม (เสเดา) ดอกเป็นสีฟ้าปนเหลือง ลักษณะของดอกคล้ายดอกสลิด มีกลิ่นหอมมาก บริเวณแถวๆ นั้นหรือละแวกนั้นหอม ตลบไปด้วย กลิ่นของดอกเหล่านี้

การไปครั้งนี้มีเสียงดนตรีแห่แหนตามไปด้วย เสียงคล้ายกับดนตรีทาง ภาคเหนือ คือจะมีเสียงสะล้อ ซึ่ง ขลุ่ยกลองรวมอยู่ด้วยผมได้ยินแต่เสียงแต่ไม่เห็นคน แห่หรือคนเล่น

ในระหว่างที่มีเสียงดนตรีแห่แหนอยู่นั้น ต้นไม้แต่ละต้นที่อยู่บริเวณ นั้นก็จะโอนเอนอ่อนไหวไปตามเสียงดนตรีนั้น ๆ ตลอดจนถึงใบไม้ก็จะเสียดสีกัน เข้ากับเพลงที่บรรเลงนั้นเช่นกันฟังแล้วก็น่าเย็นอกเย็นใจไร้ความกังวลใดๆ

ครูปาคันธาและพญาพิงคราชได้พาผมเดินตามไปเรื่อย ๆ ซึ่งผมก็ได้สังเกตเห็นบ้านหรือปราสาท ซึ่งบางบ้านมีคนอยู่ข้างนอกบางบ้านมีคนอยู่ข้างใน ผมสงสัย จึงถามครูปาคันธาว่า

“ทำไมบางคนถึงอยู่ในบ้านและบางคนอยู่นอกบ้าน”

ครูปาคันธาหัวเราะขึ้น แล้วหันไปทางพญาพิงคราชพร้อมทั้งพูดขึ้นว่า “ท่านพญาฯ ช่วยตอบให้ครูปาฯ ที่เถะนะ”

พญาพิงคราชหันหน้ามาทางผมแล้วก็ตอบข้อสงสัยว่า “สาเหตุที่คนอยู่ นอกบ้าน หรือนอกปราสาท นั้นเป็นเพียงคนรับใช้หรือเพื่อชดใช้กรรมให้เจ้าของบ้าน หรืออาสาเฝ้าบ้านหรือเฝ้าผลประโยชน์ให้ ซึ่งเจ้าของบ้าน หรือปราสาทเขายังมีชีวิตอยู่ ในโลกมนุษย์”

“บ้านหรือปราสาทแต่ละหลังนั้นเป็นของทิพย์ เป็นของคนในโลกมนุษย์ ได้เนรมิตขึ้นและสิ่งของทั้งหลายที่อยู่ข้างในนั้น เป็นกุศลผลบุญของแต่ละคนที่ได้ บริจาคทาน รักษาศีล เมตตาภาวนาเมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์”

“เออ...เห็นไหม ชายที่นั่งอยู่ในบ้านหลังนั้นเป็นใคร” พญาพิงคราชพูด พร้อมกับชี้มือไปทางบ้านหลังหนึ่งทางขวามือ ซึ่งมีชายค่อนข้างมีอายุอยู่ ณ ที่นั้น

ผมได้เห็นหน้าชายคนนั้นแล้วและพูดว่า “ไม่เคยเห็นและไม่รู้จักว่าเป็นใคร”

พญาพิงคราชจึงพูดออกไปว่า “นั่นแหละ พระเพทราชาเจ้าเมือง หรือกษัตริย์กรุงศรีอยุธยาในสมัยก่อนโน้น”

ผมก็พูดขึ้นว่า “อ้อ..เคยได้ยินและได้อ่านหนังสือตอนเป็นนักเรียน” ครูบาและพญาพิงคราชหัวเราะขึ้นพร้อมกัน

จากนั้น ครูบาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาผมเดินตรงไปตามถนนนั้น เรื่อย ๆ ผ่านบ้านผ่านเมืองมาหลายหลังต่อหลายหลัง จนกระทั่งมาหยุดอยู่หน้าบ้าน หรือปราสาทหลังหนึ่ง

ลักษณะบ้านหรือปราสาทหลังนี้เป็นปราสาทหลังใหญ่เป็นจตุรมุขมีความงดงาม เมื่อมองดูแล้วมีความระยิบระยับตระการตาเป็นอันมาก และ ณ ที่ปราสาท หลังนั้น ก็เห็นว่ามีผู้ชายวัยสูงอายุคนหนึ่ง ลักษณะของชายผู้นี้มีรูปร่างใหญ่ มีหนวดเพิ่ม ที่ปากนัยน์ตาคู๋ นิ้วมือนิ้วเท้าใหญ่และยาว ไว้ทรงผมคล้ายผมจุก การแต่งกายแต่งแบบกษัตริย์โบราณ คือทั้งเสื้อกางเกงงดงาม แพรวพราวสะดุดตา เป็นอย่างยิ่ง

ครูบาคันธาและพญาพิงคราชผู้เป็นประธานนำไปได้พาผมเข้าไปในปราสาท หลังนั้นแล้วพูดกับผมว่า “วันนี้จะต้องพูดคุยกับคนที่อยู่ข้างในนี้แหละ”

เมื่อทั้งสามคนได้เข้าไปในบ้านหลังนั้น ชายคนนั้นเดินออกมา ต้อนรับแล้ว นิมนต์ครูบาคันธา เชิญพญาพิงคราชและผมเข้าไป และครูบาคันธา พญาพิงคราช ได้นั่งอยู่ด้านขวามือของชายผู้นั้น ส่วนผมนั่งอยู่ตรงหน้าครูบา

เมื่อนั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้วครูบาคันธาได้เอ่ยขึ้นมาว่า

“บัดนี้ ข้าฯ ครูบาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาคนของข้าฯ มาหาแล้ว ตัวท่าน (หมายถึงชายคนนั้น) จะพูดหรือสั่งอะไรก็ได้ให้พูดหรือสั่งไปได้แล้ว เพราะถึงเวลาที่จะได้ส่งไปยังโลกมนุษย์”

ชายคนนั้นพูดขึ้นว่า “โหว้สาเจ้า ท่านครูบา (พร้อมยกมือขึ้นไหว้) และ ท่านพญาพิงคราช (ท่านพญาพิงคราชก็ไต่ยกมือไหว้ตอบ) เป็นการดีแล้วที่ท่านครูบาฯ และท่านพญาพิงคราชได้พาคนในโลกมนุษย์มาหา เพราะข้าพเจ้าจะได้มีโอกาส พูดและส่งไปยังโลกมนุษย์” ชายคนนั้นพูดเสร็จแล้วหันหน้ามายังผม (นายไพศาล) แล้วพูดว่า “คนนี้หรือรูปร่างสมบูรณ์ดีแท้” แล้วพูดกับผมว่า “รู้จักพ่ออ้อยไหม”

ผม (ไพศาล) ได้ตอบไปว่า “ไม่รู้จักครับ”

ผมพูดเสร็จทั้งครูบาคันธาและพญาพิงคราชพร้อมกับชายคนนั้นก็ได้หัวเราะ ขึ้นพร้อมกัน

“นี่ยะ พระเจ้าเม็ญรายผู้สร้างเมืองดอยเวียง เวียงกุมกาม และเชียงใหม่” ชายคนนั้นพูดขึ้น
เมื่อผมรู้ว่าได้อยู่ต่อหน้าพระเจ้าเม็ญรายมหาราชผู้สร้างเมืองเชียงใหม่ในอดีต ก็มีความตื่นและกลัว
ขึ้นมาจึงได้ขยับตัวเองเข้านั่งใกล้ครุบัคันธา

ชายคนนั้นเมื่อเห็นผมมีความกลัวเช่นนั้น จึงพูดออกมาว่า

“ไม่ต้องกลัวหรอก ณ ที่นี้ตัวข้า (พระองค์) ไม่มีอำนาจวาสนา หรือคำสั่ง ที่จะสั่งการ สั่งงานใครต่อ
ใครได้ ไม่เหมือนเมื่อมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ซึ่งมีอำนาจ ล้นฟ้าล้นแผ่นดิน ขอให้พูดกันเฉยๆ ไม่ต้องกลัวอะไร”

เมื่อท่านครุบัคันธาและพญาพิงคราชพานายไพศาลมาครั้งนี้ข้า (พระองค์) ก็มีความปิติยินดีและดีใจที่
จะได้พูดหรือส่งเรื่องราวไปยังโลกมนุษย์เพื่อให้คนในโลก มนุษย์โดยเฉพาะคนเชียงใหม่และลำพูน ได้รู้เรื่องบาง
สิ่งบางอย่างที่เกิดขึ้นในสมัยข้า (พระองค์) และเรื่องที่ข้าฯ จะได้พูดในวันนี้ก็คือ การเวียนวายตายเกิดของผู้คน
ที่ได้ร่วม สร้างเวียงกุมกามกับข้า (พระองค์)

“เออ...นี่ไพศาลเคยรู้จักเวียงกุมกามไหม” พระเจ้าเม็ญรายพูดขึ้น

ผมรู้สึกว่ายึดอัดพูดไม่ออก ทั้งนี้เพราะว่าพุทธราชาศัพท์ไม่เป็น ครุบัคันธา เมื่อเห็นอาการของผม
ดังนั้นก็รู้วาระจิตของผมว่าติดขัดเรื่องพุทธราชาศัพท์ไม่เป็น จึงพูดกับพระเจ้าเม็ญรายว่า

“โอ้หนอ ท่านเม็ญรายคนของข้าพุทธราชาศัพท์กับท่าน ไม่เป็น” พระเจ้าเม็ญรายจึงได้พูดขึ้นว่า “พุทธ
ธรรมดานี้แหละไม่ต้องพูดอย่างอื่นหรอก” ทำให้ผมใจชื้นขึ้นมาหน่อย จากนั้นผมจึงพูดต่อไปว่า “ผมไม่เคยรู้จัก
เวียงกุมกามเลยครับ”

พระเจ้าเม็ญรายพูดว่า “เออ...เวียงกุมกามนี้อยู่ในเขตท่าวังตาล อ.สารภี จ.เชียงใหม่ถ้ามีโอกาสก็ไปดู
เอาเองว่ามันใหญ่ขนาดไหน เพราะยังเหลือซากต่างๆ ปรากฏอยู่”

“ถ้ามีเวลาวางผมจะแวะไปดูครับ” ผม (ไพศาล) ตอบ

“เออ...ดีละ” พระเจ้าเม็ญรายพูดต่อ

“ต่อไปนี้ข้า (พระองค์) จะได้พูดถึงการสร้างเวียงกุมกามสร้างวัดช้างค้ำ (กาน โถม) ในสมัยของข้าฯ
ขอให้ไพศาลจำไว้ให้ดีแล้วนำไปเล่าให้โลกมนุษย์ฟังกัน นะ” พระเจ้าเม็ญรายพูด

จากนั้นพระเจ้าเม็ญรายก็ได้เล่าเรื่องในอดีตการสร้างเวียงกุมกาม วัดช้างค้ำ ให้ผมฟังดังนี้

เวียงกุมกาม” สร้างขึ้นเมื่อเดือน4 ออก 9 ค่ำ ปีพุทธศักราช 1829 (นับถึง พ.ศ. 2536 ก็เป็นเวลา 707
ปีมาแล้ว) ปีนั้นตรงกับปีจอแต่มาสร้างเสร็จในเดือน 9 ออก 13 ค่ำปีเดียวกัน อันที่จริงเมืองนี้มีมาก่อนแล้ว ได้รกร้าง
ไปเป็นเมืองหน้าด่านเมืองหนึ่งของ “เจ้าแม่จามะเทวี” กษัตริย์ของเมืองลำพูนในสมัยนั้น ชื่อว่า “เมืองอา
รักชะ”

ต่อมามีเจ้าเมืองพุกามประเทศพม่าชื่อว่า “พระเจ้าอนรุชมหาราช” ได้ยกทัพ แผ่ขยายอาณาเขตมาถึง
ณ ที่นี้และได้ปล่อยให้รกร้างอีกครั้งข้า (พระองค์) จึงได้สร้าง ทับอีกและให้ชื่อใหม่ว่า “เวียงกุมกาม”

ในการสร้างเวียงกุมกามครั้งนี้แทบจะพูดได้ว่าเกือบต้องรื้อผังเมืองใหม่หมด เพราะซากเมืองผุพังไป
มากตัวพระเจ้าเม็ญราย ก็ได้หม้ออำมาตย์และชาวบ้านแถบนั้น มาช่วยกันสร้างเมืองใหม่ พร้อมทั้งวัดวาอาราม
ต่าง ๆ ทั้งหมดให้อยู่ในสภาพที่ใช้ การได้

หมู่อำมาตย์และชาวบ้านแถวนั้นก็ได้ร่วมมือร่วมใจกับพระเจ้าเม็งรายอย่างเต็ม กำลังความสามารถ ประมาณ 1,000 คน แต่ที่เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงสำคัญ ๆ มี 52 คน ดังรายนามต่อไปนี้

1. แสงฟ้า	2. อ้ายฟ้า	3. สามง่าม	4. เปื่อง	5. แสนก่อง
6. อินทร์ละ	7. คงยศ	8. มาเหาะ	9. ทรัพย์เรือง	10. สามปอย
11. เมืองคำ	12. แจ่งฟ้า	13. สามต่ำ	14. เมืองวงศ์	15. ไสวแสง
16. แสนแก้ว	17. จอมจันทร์	18. แม่นธิ	19. สันสุข	20. ปูนผาก
21. แก้วกินเลี้ยง				

นางสนมคนใกล้ชิดพระเจ้าเม็งรายที่มาช่วยกันทำอาหารเลี้ยงคนในช่วง ที่สร้างเวียงกุมกาม...

22. ตีบ	23. ผัด	24. คำไหล	25. บุญต้ม	26. จันทร์
27. ฟอง	28. บัวเกียง	29. จำปาขวิด	30. พันส้มปอย	31. แสงเอื้อย

ชาวบ้านธรรมดาในแถบนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นนายช่าง

32. น้อยกาน โถม	33. น้อยสัจจะ	34. น้อยเสาร์	35. เมืองใจ	36. โพธา
37. สุนแสนท่า	38. หลง	39. สุข	40. บุญเป็ง	41. ที่
42. เมืองขึ้น	43. ทองจันทร์	44. บุญทรง	45. แก้วเมืองฟ้า	46. เสนเมืองลอย
47. ทรัพย์	48. คำมางอย	49. เหลา	50. สิม	51. เพิ่ม

ในระหว่างการก่อสร้าง “เวียงกุมกาม” นั้น เมื่อมีคนหมู่มาก ก็ย่อมจะมี เหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้น ซึ่งเป็นธรรมดาของคนทั้งหลาย ในประวัติศาสตร์จะไม่มี การบันทึกไว้หรือจะมีก็แต่ข้าฯ (พระองค์) ได้เล่ามานี้ เพราะอยู่นอกเหนือ ประวัติศาสตร์ในบางครั้งผู้คนที่มาร่วมก่อสร้างเวียงกุมกาม ก็มีความสุขสนุกสนาน เบิกบานใจ บางครั้งก็มีบาดหมางใจกัน ได้เถียงกัน ทะเลาะกัน กลั่นแกล้งกัน ซึ่งตัวข้าฯ (พระองค์) ก็ต้องลงมาตัดสินความให้ทุกครั้งไป ซึ่งข้าฯ พระองค์จะขอเล่าเหตุการณ์ สำคัญๆ อันเกิดขึ้นจากการสร้างเวียงกุมกามซึ่งมี ปัญหาต่างๆ มากมาย ดังนี้

1. การทะเลาะเบาะแว้งกันในการก่อสร้างเวียง คือ ทรัพย์เรือง สามปอยเมืองวงศ์ทั้ง 3 คนนี้ ชอบเอาเปรียบคนอื่น ๆ (ถ้าเปรียบสมยนี้ก็ว่าทำงานน้อยๆ แต่อยากได้เงินเดือนมาก ๆ นั้นแหละ) เช่น ทั้งหมด เขาขนดิน ไปก่อสร้างฐาน เวียงกุมกามทุกคนขนอิฐขนดินคนละ 10 ก้อนต่อเที่ยวแต่เขาทั้งสามคนขนกันคนละ 9 ก้อน ต่อเที่ยวเท่านั้น

หลายๆ คนก็ได้มาร้องเรียนต่อพระเจ้าเม็งรายพระองค์ก็ไปตรวจดูก็ปรากฏ ว่าเป็นความจริง จึงได้ถามเขาทั้งสามคนนั้นว่า “ทำไมถึงทำอย่างนั้น เอาเปรียบ คนอื่นนะ แต่ทั้ง 3 คนนั้นก็ได้แก้ตัวต่อพระเจ้าเม็ง รายว่า “สาเหตุที่ขนอิฐ ขนดินกัน คนละ 9 ก้อนต่อเที่ยวนั้น ก็เพื่อให้เกิดเป็นสิริมงคลกับบ้านเมือง จะทำให้ บ้านเมือง มีความเจริญรุ่งเรือง โดยถือเอาเลข 9 เป็นมงคลกับบ้านเมือง ถ้าขนครึ่งละ 10 ก้อน ก็จะไม่เป็น มงคล”

คำแก้ตัวอย่างนี้พระเจ้าเม็งรายเองก็ไม่รู้ว่าเขาผิด หรือทำโทษแก่พวกเขา เหล่านั้นแต่อย่างใด ก็ ต้องปล่อยไว้ให้เลยตามเลยทั้ง ๆ ที่ทราบว่ ทั้ง 3 คน เอาเปรียบ คนอื่น พระเจ้าเม็งรายพูดเสร็จก็หัวเราะขึ้น

2. เหตุการณ์อีกอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นในช่วงนั้นก็คือ เรื่องของความรักๆ ใครๆ เรื่องนี้ เกิดขึ้นเมื่อกำลังจะก่อสร้าง “วัดกุคำ” ในเวียงกุมกาม ทุกคนได้ช่วยกันอย่าง รีบเร่งและสม่ำเสมอแต่ก็มีอยู่ 2 คน คือ นายหลง กับ นางคำไหล มักจะแอบหลบไป พลอดรักเป็นประจำ คนอื่น ๆ ที่รู้จักไปบอกแก่พระเจ้าเม็งราย พระเจ้าเม็งราย ได้สืบทราบว่าทั้ง 2 รักใคร่กันก็เลยจะอย่างไร

เมื่อมีโอกาสพระเจ้าเม็งรายก็ได้ให้ทั้งสองคนเข้าพบพระองค์ ทั้ง 2 คน ได้ยอมรับว่าได้รักกันจริงและอยากอยู่ร่วมกันโดยเปิดเผย

พระเจ้าเม็งรายได้เป็นประธานในการแต่งงานของเขาและเธอทั้งสอง และได้ประทานสิ่งของต่าง ๆ ให้ทั้งสองคนด้วย นายหลง และนางคำไหลก็ได้ อยู่กินกันอย่างฉันทามิตรรยา มีความสุขตามอัธยาศัย และทั้งสองคนก็ได้เวียนว่ายตายเกิดและได้ไปยังโลกมนุษย์แล้วดังจะได้เล่าไว้ในโอกาสต่อไป

3. เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ คือเรื่องของพระองค์เอง (ในประวัติศาสตร์ ก็ได้บันทึกไว้ คือพระองค์ถูกทำร้ายเรื่องนี้เกิดขึ้นในระหว่างที่พระองค์กำลังตรวจตรา ความเรียบร้อยของการก่อสร้างเวียงกุมกาม โดยถูกท่อนไม้ทิ่มเข้าที่ท้ายทอย

“เออ. ที่เดียวสลบคาที่เลย” พระเจ้าเม็งรายพูดขึ้น

หมุ่เสนาอำมาตย์จึงจับคนรักทำร้ายพระองค์ไว้คนที่ทำร้ายพระองค์นั้นคือ “ปู่ขุนมาเหาะ”

เมื่อพระองค์ฟื้นตัวขึ้นมาก็ได้สอบถามปู่ขุนมาเหาะถึงสาเหตุที่ได้ดักทำร้ายพระองค์ ก็เพราะว่าปู่ขุนมาเหาะเป็นคนขี้เกียจสันหลังยาวทำงานก็เอาเปรียบคนอื่น พระเจ้าเม็งรายได้ลงโทษหลายครั้งก็ไม่เข็ดหลาบ

การไต่สวนครั้งสุดท้ายของพระเจ้าเม็งราย ผลก็คือเอา “ปู่ขุนมาเหาะ” ไปประหารชีวิตเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ไพร่ฟ้าทั้งหลาย

พระเจ้าเม็งรายได้ให้เสนาของพระองค์นำปู่ขุนมาเหาะไปประหารชีวิตเมื่อ เดือน 7 แรม 13 ค่ำตรงกับ พ.ศ. 1829

พูดถึงตอนนี้ผม (ไพศาล) ได้พูดขึ้นว่า “โดนทุบตีที่เดียวสลบเลยหรือครับ”

พระเจ้าเม็งรายพูดขึ้นว่า “ใช่แล้ว หน้ามืดไปเลยมือมันหนัก ไม้ค้อนก็หนัก ทำเอาข้าฯ ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย”

“หมัดหนักเหมือนกับแสนศักดิ์เมืองสุรินทรีไซ้ไหม” ผม (ไพศาล) พูดขึ้น พระองค์ตอบว่า “ยิ่งกว่านั้นนะ”

พระเจ้าเม็งรายพูดเสร็จ ทั้งครุฑคันธา พญาพิงคราชและผมก็หัวเราะขึ้น พร้อมกัน

“เรื่องราวที่จะเล่าระหว่างการก่อสร้างเวียงกุมกามก็มีเท่านั้นนะ นอกเหนือ จากนี้ก็เป็นเรื่องเล็กน้อยๆ ไม่ค่อยสำคัญเท่าใดนัก” พระเจ้าเม็งรายพูดขึ้น

เมื่อการก่อสร้างเวียงกุมกาม วัดกาน โถม (ช้างค้ำ) วัดกุคำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ได้ทำการอบรมสมโภช มีการละเล่นต่าง ๆ ตามประเพณีสมัยนั้น เช่น เล่าป่าบ้า แข่งจ้อย (การละเล่นอย่างหนึ่งของคนเชียงใหม่และลำพูนสมัยนั้น) ในเดือน 9 ออก 15 ค่ำ ไปจนถึงเดือน9แรม 7 ค่ำรวม 7 วัน 7 คืน

วันทำบุญในเวียงกุมกามเป็นวันเดือน 9 แรม 7 ค่ำ พระเจ้าเม็งรายได้ อาราธนานิมนต์ “ปู่ครูผู้รู้ธรรม ชื่อสาธุเจ้าติสโสเถโร ภิกขุ” แห่งเมืองศรีสขนาลัย จังหวัดสุโขทัยมาเป็นประธานฝ่ายสงฆ์

เมื่อได้ทำบุญทำทานกันเสร็จแล้ว พระองค์ก็นำหมู่เสนาอำมาตย์สะหล่า (นายช่าง) และไพร่ฟ้าต่าง ๆ ที่ได้ช่วยกันสร้างเวียงกุมกาม มาอธิษฐานต่อช่วงแก้ว ทั้งสามในวัดกานโถม (ช้างค้ำ) นั้น โดยมี “สาธุเจ้าติสโสเถระ” มาเป็นประธาน นำการอธิษฐานว่า

“ด้วยบุญกุศลที่หมู่ข้าพเจ้าได้ทำการทำบุญทำทานในครั้งนี้เช่นว่า การสร้าง วัดสร้างเวียงด้วยความตั้งอกตั้งใจ ขอให้เป็นพลวปัจจัย อุดหนุนค้ำจุนหมู่ข้าพเจ้าไป ทุกภพทุกชาติหากแม้ว่าชาติหน้าหรือชาติใดก็ได้แล้วแต่ได้มีบุญเกิดมาเป็นมนุษย์ก็ขอให้มีการครบ 32 ประการ มีผิวพรรณวรรณะผุดผ่องแล้ว ได้มาทำบุญทำทานในบวร พุทธศาสนาต่อไป อันมีพระนิพพานเป็นที่สุด”

ต่อจากนั้น พระเจ้าเม็งรายก็ได้บอกให้หมู่เสนาอำมาตย์สะหล่า (นายช่าง) ไพร่ฟ้าว่า “ใครอยากจะอธิษฐานต่อจากนี้ก็ให้ว่าเอาเองเถอะ” ซึ่งก็มีบางคน อธิษฐานขอให้ ได้ไปอยู่ด้วยกันทุกภพทุกชาติ บางคนก็อธิษฐานให้มีรูปร่างงดงาม บางคนก็อธิษฐานขอให้มั่งมีชื่อเสียง ซึ่งพระองค์ก็จะได้เล่าให้ฟังต่อไปนี้

ด้วยเหตุนี้หมู่เสนาอำมาตย์ สะหล่า (นายช่าง) นางสนม ไพร่ฟ้า ที่ข้าฯ พระองค์ได้บอกชื่อดังกล่าวข้างต้น มาจนถึงบัดนี้ต่างคนก็ต่างได้เวียนว่ายตายเกิด ในวิภวสงสารอันยาวนานหาที่สุดมิได้ต่างกรรมต่างวาระ บางคนก็ไปเกิด ในที่คนมียศ มีตระกูล บางคนไปเกิดเป็นพระภิกษุที่เกิดเป็นสัตว์ที่มี อาจเป็นเพราะมีกรรมบางภพ บางชาติ มาต้อน “ฟังให้ตื่นโศก...”

“ครับ..” ผมตอบและพร้อมที่จะตั้งใจฟัง

1. แสงฟ้า ได้เกิดมาในภพชาติปัจจุบันเป็นนายทหารชื่อ พ.อ.กำพล โกษะนะดารับราชการโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าฯ จังหวัดนครนายก

2. อ้ายฟ้า เกิดมาในชาติปัจจุบันเป็นนายทหารหญิงชื่อ พ.อ.ลักขณา ศรีจันทร์พันธ์ อยู่กองสถิติและวิจัยที่เดียวกับ พ.อ.กำพล

3. สามง่ามเกิดมาในภพนี้คือ นายอดิศักดิ์ กะมะราชอยู่บ้านเลขที่ 1/1 หมู่ที่ 5 ต.หนองกรด อ.เมือง จ.นครสวรรค์

4. เจื่อง เกิดมาในภพนี้เป็นพระภิกษุ ชื่อ สาธุเจ้าเขมาจาโร ภิกษุ อยู่วัดประยูรวงศาวาส กรุงเทพฯ

5. แสนก่อง เกิดมาในภพนี้เป็นพระภิกษุ ชื่อ อุทาภิโมเถโร ภิกษุ อยู่วัดราชประดิษฐ์กรุงเทพฯ

6. อินทร์ละ เกิดมาในภพนี้เป็นพระภิกษุชื่อ ญาณวิธานวัตร อยู่วัดสิงห์ทอง อ.เกษตรวิสัย จ.ร้อยเอ็ด

7. คงยศ เกิดมาในภพนี้เป็นพระภิกษุ ชื่อ นายสันติ สันตัต อยู่อำเภอเชียงแสน จ.เชียงราย

8. มาเหาะเป็นบุคคลที่ดักทำร้ายพระเจ้าเม็งรายในอดีตและถูกประหารชีวิต ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ชื่อว่า นายนเรศ วนิชาคม อยู่บ้านเลขที่ 94/2 หมู่ที่ 5 เขตบางเขน กรุงเทพฯ (เขาเป็นคนดีแล้วนะ) พระเจ้าเม็งรายพูด

9. ทรัพย์เรือง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายคุณ เทียมเหรียญทอง

10. สามปอย เกิดมาในชาตินี้คือ นางสาว เทียมเหรียญทอง (ทั้งสองคนนี้ รักกันมาก และได้อธิษฐานขอเกิดมาร่วมกัน อยู่บ้านเลขที่ 123 ต.บางน้ำเขียว อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี)

11. เมืองคำเกิดมาในชาตินี้คือ นางลัดดา วงศ์กิจเจริญ อยู่บ้านเลขที่ 42/17 ถนนติวานนท์ ต.ท่าทราย อ.เมือง จ.นนทบุรี

12.แจ้งฟ้าเกิดมาในชาตินี้เป็น “หมู” อยู่ป่าเมืองน่าน 13.สามตำเกิดมาในชาตินี้เป็น “หมู” อยู่ป่าเมืองน่าน

14.เมืองวงศ์เกิดมาในชาตินี้คือ นายสมชาย รุ่งรัมย์เจริญ อยู่บ้านเลขที่ 70/6 ซอยเอกมัย พระโขนง กรุงเทพฯ

15. ไสวแสง เกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุ ชื่อ สาธุเจ้าปัญญาทิโป ภิกษุ อยู่วัดเพชร จ.สมุทรสงคราม

16.แสนแก้ว เกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุ ชื่อ สาธุเจ้าสุนทร ภิกษุ อยู่วัดไผ่ล้อม จ.ตราด

17.จอมจันทร์ เกิดมาในชาตินี้เป็นชายชื่อ นายสมพงศ์ สมบูรณ์ อยู่บ้านเลขที่ 23/7 ต.หนองผึ่ง อ.สารภี จ.เชียงใหม่

18.แม่นธิ เกิดมาในชาตินี้เป็นผู้หญิง ชื่อ นางจันทร์แสง จันทายา อยู่บ้าน เลขที่ 42 หมู่ที่ 6 หนองช้างคื่น อ.เมือง จ.ลำพูน

19.สันสุขเกิดมาในชาตินี้ คือ นายอาคม เรืองอาสาอยู่บ้านเลขที่ 1/12 หมู่ที่ 3 แขวงสีกัน เขตบางเขน กรุงเทพฯ

20. ปูนฝาก เกิดมาในชาตินี้ คือ ด.ช.สุริยงค์ วงศ์พระยา อยู่บ้านเลขที่ 29/55 การเคหะแห่งชาติ คลองจั่น กรุงเทพฯ

21.แก้วกิ้นเลี้ยง เกิดมาในชาตินี้มีกรรมบางอย่างมาตตรอน ได้เกิดเป็นสัตว์คือ “ตะขาบ”

22. ตั๊บ เกิดมาในชาตินี้ คือ นางธารทิพย์ ปฏิวะชรณกิจ ทำงานอยู่เทศบาล เมืองเพชรบูรณ์ จ.เพชรบูรณ์

23.ผัด เกิดมาในชาตินี้ คือ นางเบญจา อ่อนท้วม ทำงานอยู่สโมสรฝึกพูด จ.เชียงใหม่

24.คำไหลเกิดมาในชาตินี้ คือ นางขวัญเมือง ชัยเจริญ

25. คำน้อย เกิดมาในชาตินี้เป็นนายทหารหญิง ชื่อ พ.ต.หญิง อารีย์ จันทรานนท์อยู่กรมพลาดิจการ จ.นนทบุรี

26. บุญคุ้ม เกิดมาในชาตินี้เป็นเด็ก ชื่อ ด.ช.อรุณ แซ่ฮ้อ อยู่บ้านเลขที่ 79/64 หมู่ที่ 1 ดินแดง ห้วยขวาง กรุงเทพฯ

27. จันท์เกิดมาในชาตินี้เป็นเด็ก ชื่อ ด.ช.ใหม่ ไตรภพภูมิอยู่บ้านเลขที่ 1073/ 26 ซอยกิจวัฒนา เขตปทุมธานี กรุงเทพฯ

28. ฟองเกิดมาในชาตินี้มีกรรมเป็นสัตว์ได้เกิดเป็น “วัว”

29.บัวเกียงเกิดมาในชาตินี้มีกรรมเป็นสัตว์ ได้เกิดเป็น “นกกระจอก”

30. จำปาขวิดเกิดมาในชาตินี้มีกรรมเป็นสัตว์ได้เกิดเป็น “กบ”

31.พันส้มป่อยเกิดมาในชาตินี้มีกรรมเป็นสัตว์ ได้เกิดเป็น “เก้ง”

32.แสงเอ้อยเกิดมาในชาตินี้ คือ (ขอสงวนชื่อ)

33.น้อยกานโถม เกิดมาในชาตินี้คือ (ขอสงวนชื่อ) (ทั้งสองได้เกิดมาร่วมกัน อยู่ใกล้ๆ เวียงกุมกาม อ.สารภี จ.เชียงใหม่ นี่แหละ)

34. สัจจะ เกิดมาในชาตินี้คือ (ขอสงวนชื่อ) ทำงานอยู่ธนาคารกรุงเทพฯ จำกัด สาขาลำพูน

35. เสาร์ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายพิทยา ชูชัยยะ ทำงานอยู่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาศรีนครพิงค์ จ.เชียงใหม่

36. เมืองใจ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายคำป็น อินทร์แสง อยู่ร้านค้าสว่าง บ้านสบทา ป่าซาง จ.ลำพูน

37. โพรธา เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสนั่น ทาระวรรณ คนนี้จะไม่บอกที่อยู่ เพราะจะได้พบกันในภายภาคหน้า

38. สุนแสนท่า เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสมพล กงสุวรรณ “เคยได้ยินชื่อนี้ไหม” พระเจ้าเม้งรายถามไพศาล “เป็นนักแสดงหนังคนในโลกมนุษย์รู้จักเขาดี” “เออ..” ไพศาลพูด (ปัจจุบันเสียชีวิตไปแล้ว)

39. หลง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายโกวิท ชัยเจริญ ได้เกิดมาอยู่ร่วมกับนาง ขวัญเมือง ชัยเจริญ (ไหล) (ทั้งสองคนนี้ พระเจ้าเม้งรายได้ให้เกียรติจัดพิธีแต่งงานให้ ปี พ.ศ. 1829)

40. สุข เกิดมาในชาตินี้ คือ นายปริญญา ด้านชัยเป็นครูอยู่โรงเรียนบ้านใหม่ ต.บ้านกาด อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

41. บุญเป็ง เกิดมาในชาตินี้คือ นายสกลธี ศิริสนธิ์ทำงานอยู่สำนักงานเกษตร มวกเหล็ก จ.สระบุรี

42. ที เกิดมาในชาตินี้ คือ นายมานิต สุขสมบูรณ์ ทำงานอยู่ขนส่งจังหวัด จ.เพชรบูรณ์

43. เมืองขึ้น เกิดมาในชาตินี้ คือ นายเสกสรร ชัยเจริญ เกิดมาอยู่ร่วมกับ นายโกวิท นางขวัญเมือง ใจเจริญ หรือชัยเจริญ ทั้งนี้เพราะ “เมืองขึ้น” ได้อธิฐานขอให้ได้มาอยู่ร่วมกันกับ “หลง” และ “คำไหล” เพราะเป็นเพื่อนรักกันมาก

44. ทองจันทร์ เกิดมาในชาตินี้ คือ ลักขมี แซ่เตียว อยู่บ้านเลขที่ 355/11 ตรอกเพชรพลอยบางรัก กรุงเทพฯ

45. บุญทรง เกิดมาในชาตินี้ คือ อัมพา สกุลเพชรถาวร อยู่บ้านเลขที่ 606 ซอยสุทธิดินแดง กรุงเทพฯ

46. แก้วเมืองฟ้า เกิดมาในชาตินี้ คือ นายจารึก มะโนวรรณ อยู่บ้านเลขที่ 70/5 บ้านศรีสุพรรณ ต.ประตูป่า อ.เมือง จ.ลำพูน

47. เมืองลอย เกิดมาในชาตินี้มีกรรมได้เกิดเป็น “เป็ด” 48. ทรัพย์เกิดมาในชาตินี้มีกรรมได้เกิดเป็น “เป็ด”

49. คำมางอยเกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุชื่อ สาธุเจ้าบุญมาอยู่วัดคายน้อย อ.ตะพานหิน จ.พิจิตร

50. เหลาเกิดมาในชาตินี้เป็นพระภิกษุชื่อ สาธุเจ้าชัยรัตน์ อยู่วัดหวลกาญจน์ อ.สารภี จ.เชียงใหม่

51. สิม เกิดมาในชาตินี้มีกรรมมาตดรอนเกิดเป็น “ไก่” อยู่อ.ห้างฉัตร จ.ลำปาง

52. เป้ม เกิดมาในชาตินี้คือ นายสืบวงศ์ รักษาทรัพย์อยู่โรงเรียนสารพัดช่าง กาฬสินธุ์ อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์

สำหรับ “ปู่ครูผู้รู้ธรรม” ที่พระเจ้าเม้งรายได้อารธนานิมนต์มาจากเมือง ศรีสัชนาลัย จ.สุโขทัย ที่มีชื่อว่า สาธุเจ้าติสโสเถระ ภิกขุ นั้น ในปัจจุบันก็ได้เกิดมาใน โลกมนุษย์แล้วเป็นพระภิกษุเหมือนเดิมโดยมีชื่อว่า “สาธุเจ้าพุทธิญาณ ภิกขุ” อยู่วัดพันตองอ.เมือง จ.เชียงใหม่

“เออ..” พระเจ้าเม็กรายพูดขึ้น “น้อยกาน โถม” (ขอสงวนชื่อ) ในชาตินี้ ชาติก่อนก็เป็นนายช่างคนโปรดของพระเจ้าเม็กรายและเป็นกำลังสำคัญในการสร้าง เวียงกุมกาม สร้างวัดสร้างวาในสมัยนั้นมาก เพื่อเป็นกำลังใจให้แก่กานน้อย โถม พระเจ้าเม็กรายได้ตั้งชื่อวัดที่สร้างขึ้นในเวียงกุมกามว่า “วัดกานน้อย” แต่ในปัจจุบันก็คือ “วัดกานน้อย (ช่างคำ) เวียงกุมกาม” นั้นเองและพระเจ้าเม็กรายได้มอบยศตำแหน่งให้ “กานน้อย” เป็น “หมื่นเจตราชปัญญาธิมุตติ”

สำหรับสละ (นายช่าง) และนางสนมของข้า (พระเจ้าเม็กราย) ที่เกิดมาใน ชาตินี้ปัจจุบัน อยู่ในตระกูล “ชัยเจริญ” นั้น คือนายเสกสรร ชัยเจริญ (หนุ่มเสก) นายโกวิท ชัยเจริญ นางขวัญเมือง ชัยเจริญ หรือในอดีต คือ เมืองขึ้น หลง คำไหล ข้าจะไม่ขอบอกที่อยู่เพราะไม่ใช่หน้าที่ของข้า เป็นหน้าที่ของคนอื่น ที่เขาเกิดมา อยู่ร่วมกันนั้นเพราะในอดีตชาติเขาชอบพอกันมาก

“ที่ว่า เป็นหน้าที่ของคนอื่นนั้นเป็นหน้าที่ของใครครับ” ผม (ไพศาล) ถามขึ้น

พระเจ้าเม็กรายตอบว่า “เป็นหน้าที่ของ นายสุนแสนหาในอดีต หรือ นายสมพล กงสุวรรณ ในปัจจุบัน เพราะเขามีอาชีพคล้ายกัน ถ้าพบนายสมพล กงสุวรรณ ก็ให้ถามเขาด้วยว่ารู้จักครอบครัวนี้หรือไม่”

“ถ้าเกิดว่าเขาไม่รู้จักละครับ จะทำอะไร” ผมพูดขึ้น

“เฮอะ...รู้จักหรือไม่รู้จักก็ให้ถามเขานั่นแหละ ขอให้นายสุนแสนหา หรือสมพลช่วยหน่อย พระเจ้าเม็กรายขอให้ช่วยก็แล้วกัน ช่วยกันหน่อยนะสุนแสนหา” พระเจ้าเม็กรายพูดอีก (เป็นที่น่าเสียดาย คุณสมพล กงสุวรรณ ได้เสียชีวิตไปเสียก่อนแต่อย่างไรก็ตาม ไพศาลได้พบคุณสมพลแล้ว เขามีศรัทธาและเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรมมาก)

“ครั้งหนึ่ง ข้า ได้อิच्छาไปยังโลกมนุษย์ เพื่ออยากเห็นนายเสกสรร ชัยเจริญ (หนุ่มเสก) และได้พบเขากำลังเดินเข้าบ้าน และได้เห็นเขากินข้าวอย่าง เร็ดอร่อย เห็นเขากินอาหารจุ้มากแต่เขากลับผอม นายเสกสรรหรือ (หนุ่มเสก) ข้าพบเขาที่บ้านเลขที่ 40/374 ซอย 5/11 ถนนติวานนท์ ต.ท่าทราย อ.เมือง จ.นนทบุรี ก็ไม่ทราบว่าเป็นบ้านของเขาหรือไม่สาวน้อยสาวใหญ่หลงไหลเขามากเสียดายนะ...” พูดเสร็จ พระเจ้าเม็กรายก็หัวเราะขึ้น

พระเจ้าเม็กรายพูดต่อไปอีกว่า...

“ขอให้ทุกๆ คนที่พระองค์ได้เอ่ยชื่อนี้ ถ้าพบปะเขาแล้วก็ขอให้บอกให้ เขามั่นทำบุญทำทานอย่าได้ประมาทเลินเล่อในศีลธรรมจรรยาตลอดถึงอย่าได้ ลบหลู่บุญคุณของครูบาอาจารย์ผู้สืบทอดพระพุทธศาสนา และอย่าได้ทำ อนันตริยกรรมอันเป็นกรรมหนักตลอดถึงอย่าได้ทำอัตวินิบาตกรรม คือฆ่าตัวตาย และฆ่าผู้อื่น เมื่อทุกๆ คนทำได้ดังนี้แล้ว ภพชาติต่อไปทุกคน ก็จะได้มาเกิดร่วมกันอีก ในสมัยของพระองค์ เพราะทั้งเวียงกุมกาม เวียงเชียงใหม่ จะทรุดโทรมไปอีกครึ่งหนึ่ง ตามกาลเวลาและสมัยอันยาวนาน และตามกฎของไตรลักษณ์ คือความไม่เที่ยงแท้ แน่นอนโดยเฉพาะที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ จะได้ร่วมกันบูรณปฏิสังขรณ์ ฟันฟู เวียงกุมกามและเวียงนพบุรีศรีเชียงใหม่อีกครั้งหนึ่ง”

โดยพระเจ้าเม็กรายจะ ได้มาเกิดในโลกมนุษย์ในชาติต่อไปประมาณ 550 ปี ช่างหน้า ในอนาคตแล้วจะได้ครองเมืองเชียงใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดยจะมีชื่อว่า “นายกฤษฎาพงศ์ ตั้งตรงธรรม”

องค์ก็จะไปเกิดเป็นพระภิกษุอีก 5 ชาติ จึงจะเข้าสู่กระแส พระนิพาน โดยจะมีชื่อตามลำดับดังต่อไปนี้

ชาติที่ 1 “ปัญญาสารโ ภิกขุ”

ชาติที่ 2 “อภิชัยโณ ภิกขุ”

ชาติที่ 3 “โสภิต ภิกขุ”

ชาติที่ 4 “อมโร ภิกขุ”

ชาติที่ 5 “ธรรมปัญญา โภิกขุ”

และได้จำพรรษาอยู่ที่วัดกานโณม (ช้างค้ำ) เวียงกุมกามตลอดทั้ง 5 ชาติเลยทีเดียว

ส่วนอำมาตย์นางสนม สะหล่า (นายช่าง) และไพร่ฟ้าต่างๆ ที่ได้ร่วมงานบุญ งานสร้างเวียงกุมกาม เหล่านั้นก็จะได้เกิดมาร่วมสมัยของพระองค์ เพื่อที่จะมาสร้าง บ้านสร้างเมืองอันรกร้างว่างเปล่าและล่มสลาย ไปเป็นอันมาก ให้กลับฟื้นคืนสู่ สภาพที่ดีเหมือนเดิม และร่วมทำบุญทำทานกับพระเจ้าเม็งรายอีก (ประมาณ ปี พุทธศักราช 3082) ส่วนผู้ที่มีเคราะห์กรรมได้เกิดเป็นสัตว์ไป เช่น เกิดเป็นหมู เกิดเป็นวัว นกกระจอก ตะขาบ กบ แก้ง เป็ด และไก่ ในภพชาติต่อไปนั้น เขาก็จะได้เกิดเป็นมนุษย์เพราะอำนาจบุญกุศลที่จะส่งผลให้สัตว์ต่างๆ ดังที่กล่าว มานี้ได้มีโอกาสกลับมาเป็นมนุษย์อีกครั้งหนึ่งดังมีรายนามดังต่อไปนี้

1. พ.อ.กัมพล โภชนะนาค (นครนายก) ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า เกริกเกียรติ วิวัฒนโยธาเป็นทหารอีก
2. พ.อ.หญิง ลักษณะ ศรีจันทร์พันธ์ ชาติต่อไปเกิดเป็นชาย ชื่อ อำนาจ แจ่มจำพันธ์
3. นายอดิศักดิ์ กะมะราช (นครสวรรค์) ชาติต่อไปมีชื่อว่า พงศ์พันธ์ มหาโพธา
4. พระอุทาทิโม (กทม.) ชาติต่อไปเกิดเป็นพระชื่อว่า พระชินวังโส 5. พระเขมาจาโร (กทม.) ชาติต่อไปเกิดเป็นพระชื่อว่า พระญาณวิชัย
6. พระเสน ญาณวีรานวัตร (ร้อยเอ็ด) ชาติต่อไปเกิดเป็นพระชื่อว่า พระปภัสสร โภิกขุ
7. นายสันติ สันทัด (เชียงราย) ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายพนม ภูโนนแดง 8. นายนเรศ วนิชาคม (กทม.) ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายเพิ่มศักดิ์ กิตติสรวง
9. นายคุณ เทียมเหรียญทอง สิงห์บุรี ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายทองคำ ศรีวงศ์หา
- 10.นางสวน เทียมเหรียญทอง สิงห์บุรี ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า ศรีวงศ์หา
- 11.นางลัดดา วงศ์กิจเจริญ (นนทบุรี) ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นางกาญจนา ศรีจันทร์
- 12.แจ่งฟ้า (ชาตินี้เกิดเป็น “หมู”) ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายวิญญู แต้มทองเหลือ
- 13.สามดำ (ชาตินี้เกิดเป็น “หมู”) ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายสมทรง แต้มทองเหลือ
- 14 นายสมชาย รุ่งรัศมีเจริญ ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายประหยัด เอื้อวงศ์สุข
- 15.สาธุเจ้าปัญญาทิโป (สมุทรสงคราม) ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า สาธุเจ้าอมโร ภิกขุ
- 16.สาธุเจ้าสุนทโร ภิกขุ (ตราด) ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า สาธุเจ้าคัมภีร์ปัญญา โภิกขุ
17. นายสมพงศ์ สมบูรณ์ (เชียงใหม่) ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นายสายัน สิงห์วงศ์
18. นางจันทร์แสง จันทยา (ลำพูน) ชาติต่อไปจะมีชื่อว่า นางมะลิซ้อน โสภาค
- 19.นายอาคม เรืองอาสา (กทม.) ชาติต่อไปจะมีชื่อนายคำจันทร์ โสมาสิทธิ์
- 20.ด.ช.สุริยงค์ วงศ์พระยา (กทม.) ชาติต่อไปจะมีชื่อนายกิจจา แก้วกัลยานี
- 21.แก้วกีนเลี้ยง (ชาตินี้เป็น “ตะขาบ”) ชาติต่อไปเกิดเป็นคนชื่อว่า นายสถิต บุญญารักษ์

- 22.นางธารทิพย์ ปฏิวะชรณกิจ (เพชรบูรณ์) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า สาวิตรี มหินทะพงศ์
 - 23.นางเบญจา อ่อนท้วม (เชียงใหม่) ชาติดต่อไปจะมีชื่อนางแจ่มจรัส เกื้อกุล
 24. นางขวัญเมือง ชัยเจริญ (กทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นางอมรา อาจหาญพงศ์
 25. พ.ต.หญิง อารีย์ จันทรานนท์ (นนทบุรี) ชาติดต่อไปจะมีชื่อนางบริบูรณ์
 - 26.ด.ช.อรุณ แซ่อ้อ (กทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายภาณุพงศ์ บุญศรี
 - 27.ด.ช.ใหม่ ไตรภพภูมิ(กทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อนายเกียรติกิจ จองสกุล
 28. ฟอง (ชาตินี้เกิดเป็น “วัว”) ชาติดต่อไปเกิดเป็นคนมีชื่อว่า นางศรีจันทร์ น้อยกำเนิด
 - 29.บัวเกียง (ชาตินี้เกิดเป็น “นกกระจอก”) ชาติดต่อไปเกิดเป็นคนมีชื่อว่า นางพรวิภา น้อยกำเนิด
 30. จำปาขวิด (ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ “กบ”) ชาติดต่อไปได้เกิดเป็นคนมีชื่อว่า นางบุญเหรียญ น้อยกำเนิด
 - 31.พันส้มป่อย (ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์ “แก้ง”) ชาติดต่อไปได้เกิดเป็นคนมีชื่อว่า นางเพ็ญศรี เพ็ญตระกูล
 32. ขอสวนชื่อ) ชาติดต่อไปจะมีชื่อนางทศพรวง เพิ่มบำเพ็ญ
 33. (ขอสวนชื่อ) ชาติดต่อไปจะมีชื่อนายเผ่าพงศ์ เพิ่มบำเพ็ญ
 34. (ขอสวนชื่อ) (ลำพูน) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายขจร ปัญญาจารย์
 35. นายพิทยา ชูชัยยะ (เชียงใหม่) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายบวร ปัญญาจารย์
 36. นายคำปัน อินทร์แสง (ลำพูน) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายเสริมสุข มุ่งเพิ่มธรรม
 - 37.นายสนั่น ทาระวรรณ (เชียงใหม่) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายภาณุวัตร สิงห์อำพล
 38. นายสมพล กงสุวรรณ (ดาราหนักทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายทศพล ปาระกุล
 39. นายโกวิท ชัยเจริญ (กทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายนราพงศ์ อาจหาญพงศ์
 40. นายปริญญาดำ ค่านชัย (เชียงใหม่) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายศิโรจน์ มหาศิริ
 - 41.นายสกล ศิริสนธิ์(สระบุรี) ชาติดต่อไปจะมีชื่อนายสุขสันต์ ชะยานนท์
 42. นายมานิต สุขสมบูรณ์ (เพชรบูรณ์) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายศุภชัย อินทะชู
 - 43.นายเสกสรร ชัยเจริญ (หนุ่มเสก) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายอิชา อาจหาญพงศ์
 44. นางลักขมี แซ่เตียว (กทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นางสาวพิน สรานกุล
 45. นางอัมพา สกุลเพชรถาวร (กทม.) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นางสาวจจา ศศิพุฒิ
 46. นายจารึก มะโนวรรณ (ลำพูน) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายสรารุช อนันตศักดิ์
 - 47.เสนเมืองลอย (ชาตินี้เป็นสัตว์ “เป็ด”) ชาติดต่อไปเกิดเป็นคนมีชื่อว่า นายสุวัฒน์ พิทักษ์ธรรม
 - 48.ทรัพย์ (ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์เป็ด) ชาติดต่อไปเกิดเป็นคนมีชื่อว่า นายพยุ่ง ภักดีทอง
 - 49.สาธุเจ้าบุญมา (พิจิตร) ชาติดต่อไปได้เป็นพระภิกษุอีกชื่อว่า สาธุเจ้าสุวรรณ ปิยะธัมโม
 50. สาธุเจ้าชัยรัตน์ (เชียงใหม่) ชาติดต่อไปได้เป็นพระภิกษุอีกมีชื่อว่า สาธุเจ้าอินสนธ์ อาภาธโร
 - 51.ลิ้ม (ชาตินี้เกิดเป็นสัตว์“ไก่”) ชาติดต่อไปได้เกิดเป็นคนมีชื่อว่า นายยงยุทธ มาบริบูรณ์
 52. นายสืบพงศ์ รักษาทรัพย์ (กาฬสินธุ์) ชาติดต่อไปจะมีชื่อว่า นายจำรัส ทองนพคุณ
- “เออ...นี่นะ ไผศาล” พระเจ้าเม้งรายพูดขึ้น

“คนที่เกิดมาในกายภาคหน้าตามรายชื่อดังกล่าวนี้ ถ้าหากว่าบุคคลที่มี นามสกุลเหมือนกันก็หมายความว่า เขาเหล่านั้นจะต้องเกิดมาร่วมสายโลหิตเดียวกัน ได้เป็นพี่น้องกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันอีกข้าฯ (หมายถึงพระเจ้าเม็ญราย) ขอพูดส่งไป หาทุก ๆ คนด้วยความเป็นห่วง ขออย่าได้ประมาทในศีลธรรม หมั่นเข้าหา พระสุปฏิปันโน พระอริยสงฆ์ ขอพรขอบารมีจากท่านทำบุญทำทานกับท่าน แต่ถ้าทำในสิ่งที่ตรงกันข้าม ไม่สนใจเข้าวัดฟังธรรม ไม่สนใจในการทำบุญทำทาน เห็นผิดเป็นชอบภพชาติและกระแสแห่งกรรมอาจจะต้องดลบันดาล ให้ไปเกิด เป็นสัตว์ ก็นับว่าเป็นเรื่องที่น่าเสียดายและเสียใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะการเกิดมาเป็นมนุษย์ นับว่ายากอยู่แล้ว กว่าที่จะผ่านด่านอะไรต่อมิอะไรมาอยู่ในครรภ์ของมารดา เกิดเป็นมนุษย์มีอาการครบ 32 ประการ จะต้องมียศ มีบุญอย่างมากถึงจะต้องเกิดมา เป็นมนุษย์”

เฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าหากว่าไฟศาลได้พบกับ “นายนเรศ วนิชาคม” หรือ “ปู่ขุนมาเหาะ” ในอดีตที่พระเจ้าเม็ญรายประหารชีวิต ก็ขอให้นายนเรศ วนิชาคมมา อโหสิกรรมต่อพระองค์ด้วย และขอให้นายนเรศเข้าไปใน วัดกานโถม (ช้างค้ำ) เวียงกุมกาม ต.ท่าวังตาลอ.สารภีจ.เชียงใหม่แล้วพระองค์ก็จะอธิษฐานจิตมาอยู่ณ หอพระเจ้าเม็ญรายชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อเป็นการขอขมาลาโทษต่อกันและกัน และไม่ ต้องเอาอะไรมาหอรอกนะ นอกจากดอกไม้มือเขียน น้ำขมิ้นส้มป่อยก็พอ เพราะถ้าหากนายนเรศ ไม่รู้ ไม่ทราบ หรือไม่มา เวนกรรมอันนี้จะส่งผลไปทุกภพ ทุกชาติจะไม่มีโอกาสสูญหายไปนอกเสียจากได้อโหสิกรรมกันแล้วเท่านั้น

หรือถ้าหากได้พบกับ หลง คำไหล (ผู้ที่ข้าฯแต่งงานให้) พร้อมทั้งเมืองขึ้น ในอดีต (นายโกวิท นางขวัญเมือง) และนายเสกสรร ชัยเจริญ (หนุ่มเสกในปัจจุบัน) ก็ขอให้ไปที่หอพระเจ้าเม็ญรายในวัดกานโถมช้างค้ำ เวียงกุมกาม เพื่อช่าง จะได้เห็นหน้าเขาทั้ง 3 คน และที่สำคัญที่สุด เขาทั้ง 3 คน จะได้มาเห็นผลงานฝีมือ หรือ บุญกุศลของเขาที่ได้สร้างไว้ในอดีตชาติ

“เรื่องนี้ถ้าหากว่าไฟศาลกลับไปโลกมนุษย์แล้วก็อย่าพูดให้ใครฟัง เพราะ ยังไม่ถึงเวลา ” พระเจ้าเม็ญรายกำชับให้ไฟศาล

“แล้วเมื่อไรจะถึงเวลาละครับ” ไฟศาลถามขึ้น

พระเจ้าเม็ญรายก็พูดขึ้นว่า “เวลาที่ถึงก็คือ มีคนที่เกี่ยวข้อง ในเรื่องนี้ มาถามหาจะเป็น 1 ใน 52 คนนี้แหละนับจากนี้ไปเป็นเวลาไม่เกิน 3 ปี จะมีคนมา ถามหาเอง ให้สัญญากับข้าฯ ได้ไหม”

“ครับ ผมสัญญา” ไฟศาลพูด

“เอ่อ..ดีละ ข้าฯ ขออนุโมทนาด้วยและเรื่องที่จะพูดด้วยก็มีเพียงเท่านั้นแหละ และเรื่องที่เล่าให้ฟังนั้นะ ไม่ปรากฏมีในประวัติศาสตร์หรอก” พระเจ้าเม็ญราย

และขอให้นำเรื่องนี้ไปบอกให้กับคนในโลกมนุษย์ได้ทราบคนไม่มีศีลธรรมบาปหนา ปัญญาทรมาน ไม่รู้เรื่องธรรมก็อย่าให้ได้อ่านได้พบเพราะถ้าอ่านแล้วพบแล้ว ก็ไม่ได้ก่อประโยชน์อันใดแก่ผู้ นั้น รังแต่จะปรามาสและดูถูก ดูหมิ่นในเรื่องนี้ หนักเข้าไปอีก บาปหนัก บาปผิด จะตกแก่เขาผู้นั้นโดยไม่รู้ตัว

ผม (ไฟศาล) ก็รีบปากว่า “ครับ” ต่อจากนั้น พระเจ้าเม็ญรายก็ได้พูดขึ้นเป็นทำนองว่าคำว่าจ้อยทางภาคเหนือว่า

“ผ่อไปยังเก้าไม้ ใบหล่นสอย ๆ ผ่อไปยังดอย ปอหมดหม่นเกลี้ยง” หมายความว่า “ทางภาคเหนืออุดมสมบูรณ์ไปด้วยป่าไม้ มีธรรมชาติที่งดงาม ผู้คนถึงแม้จะอยู่ป่าอยู่ดอย ก็มีความสุขตามประสาของผู้คนใน

ถีนั่นแต่มาบัดนี้ป่าไม้ ทั่วภาคเหนือถูกทำลายอย่างยับเยิน จะ โดยใครก็ตามลูกหลานที่เคยอาศัยกัน อย่างมี
ความสุข ความสงบ ร่มเย็น ร่มรื่น เมื่อมีผู้บุกรุก ทำลายป่าก็เท่ากับว่าทำลาย ธรรมชาติต้นน้ำลำธาร ทำลาย
ความร่มรื่นให้หมดไปเหลือแต่ความย่อยยับ อับประมาณ สูญเสียความเป็นธรรมชาติไปต่อไปผู้คนก็จะประสบกับ
ภาวะความแห้งแล้ง ความ พืชความขาดแคลน จากมนุษย์ที่มีแต่ความเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ซึ่งเป็นการยากยิ่ง
ที่จะฟื้นฟูหรือแก้ไขให้ธรรมชาติกลับสู่ความเป็นปกติ”

จากนั้น ครูบาคันธา พญาพิงคราช ไผศาล ก็ได้รำลึาพระเจ้าเม็งราย ตามธรรมเนียม ท่านอาวุโสทั้ง
สองก็พาผม (ไผศาล) กลับมาในลักษณะลอยลงไป มาถึงที่ไหนก็ไม่รู้ก็สะดุ้งตื่น นาฬิกาบอกเวลา05.17นาที่
ของวันที่ 26 พฤษภาคม 2559